

NOČNÍ KRAJ

MELISSA
ALBERT

NOČNÍ KRAJ

The Night Country
Copyright © 2020 by Melissa Albert
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lenka Gorčáková, 2021
Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2021
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1716-3

NOČNÍ KRAJ

MELISSA ALBERT

KING
COOL

*Michaelovi a Milesovi,
mým jediným a milovaným.*

„Miluji společnost vlků.“

ANGELA CARTER

Bylo mi osmnáct let, plus minus pohádkové století, když mě někdo poprvé políbil.

Stalo se to ve čtvrtáku na jedné brooklynské střední, kam jsem nastoupila nedlouho po dvou šílených letech ve Vnitrozemí. Praha jsem po normálu, po rutině. Popravdě jsem si sama sebe tak trochu představovala ve svetru v barvách podzimního listí, jak studuju v knihovně s dřevem obkládanými stěnami. Později mi ta představa připadala trapná, když jsem si četla *Srdce je osamělý lovec* v blikotavém světle fluorescentních žárovek naší nedostatečně financované školní knihovny. Celé se to dalo snést jen díky Sofii Sněžné.

Možná *snést* není to správné slovo. Díky ní to tu bylo zajímavé. Taky by se dalo říct zneklidňující.

Sofie byla stejně jako já bývalý Příběh, další vnitrozemský vyvrhel. Velké oči, šlachovitá postava baletky

a černé prameny vlasů, které se o sebe třely jako chaluhy. Měla takovou jakoby holografickou tvář, takovou, co se zdá jiná z každého úhlu, tvář, na kterou se chcete dívat, dokud neodhalíte všechna její tajemství. A když konečně zjistíte, že to nikdy nedokážete, už bude mít v kapse vaši peněženku a na zápěstí vaše hodinky.

Kluci na ni letěli. Nejenom kluci, ale to s nimi Sofie chodila na chabá skoro-rande, kde se hlavně pilo a chodilo po okolí. Nějakou dobu jsem ji nechala brát mě s sebou, protože bývaly doby, kdy se mi zdálo, že mi nic na zemi nemůže ublížit. Cítila jsem se statečná, ale zároveň to znamenalo, že jsem stála na prahu otupělosti, *nelidskosti*, a tomu jsem se chtěla vyhnout.

Jednou v noci jsme takhle seděli u vody. Přes řeku jsme viděli geometrický třpyt Finančního distriktu na Manhattanu a já pozorovala rozsvícená okna a připomínala si, že za každým světlem může být člověk, že každý člověk má svůj příběh a že město bylo plné lidí, jejichž životy se od mého diametrálně lišily. Myslela jsem, že mi to pomůže, abych si nepřipadala tak osamělá, ale místo toho mě jen napadalo, že žádný z nich, ani jeden, nemůže pochopit, co jsem, co jsem viděla, odkud jsem přišla. Jediní, kdo to dokázali, mimo jiné Sofie, byli poničení. Někteří se roztržili jako sklo, ponechali si ostré hrany a třpyt. Jiní se ale rozpadli na zaprášené kousky, které město smetlo pryč. Byla jsem trochu cinknutá kolou říznutou alkoholem a dumala,

jak dopadnu já, a bylo mi sama sebe tak líto, že jsem se měla stydět.

Jeden ze Sofiných kluků si ke mně přisedl. (Tu noc tam byli tři. Dva, kteří se jí myslím líbili, a jeden navíc.) Byl to jeden z těch hlavních, vcelku dost fešák, se dvěma vyholenými linkami přes obočí. Něco to mělo symbolizovat, ale nikdy jsem si nepamatovala co.

Chvíli jsme mlčky seděli.

„Víš, někdy tě pozoruju.“

To mi nestálo za odpověď, a tak jsem nic neřekla.

„Seš tichá, ale to se mi líbí. Máš hlubokou duši, víš?“
Usmál se přitom, tak jak to kluci dělají, když trousí ty rádoby cituplný žvásty, po kterých ze sebe mají holky strhat oblečení. To, že mě ještě nikdo nepolíbil, neznamenalo, že jsem nic takového neslyšela.

„Proč myslíš?“

„Jsi tak drobná,“ řekl záhadně. Zjevně mu došel materiál. „Ale poznám, že v tobě dříme opravdu hluboká duše.“

„Upřímně ani nevím, jestli duši mám,“ svěřila jsem se horizontu. „Pokud duše dělá člověka, tak nejspíš ne. Jestli se teda duše nedá nějak *vypěstovat*, později. A to bych řekla, že ne. Takže, bez duše. Jen abys chápal, proč ti u mě ty nabalovací řeči nevycházejí.“

Bylo to to nejupřímnější, co jsem za dlouhou dobu někomu řekla, a nejmíc, co jsem toho té noci namluvila. Myslela jsem, že vstane a odejde, nebo ho to vykolejí a řekne mi *krávo*. On se ale usmál.

„Ty vole, ty seš fakt divná,“ řekl. A pak mě políbil.

Nebylo to snadné. Nejprve jsem ztuhla, pak sklonila hlavu a odvrátila tvář. Nakonec jsem se pokusila vyškrábat na nohy, protože moje nad slunce jasná reakce mu zjevně nedocházela.

„Počkej, počkej,“ smál se. Ovinul mi paži kolem pasu a byl tak silný, že mě držel na místě bez jakékoliv námahy. Přímo jsem se nebála, ale taky jsem se mu nemohla vysmýknout. Pusa mu chutnala po kole a česneku a rty měl gumovité odumřelými buňkami.

Ta moje část, která by ho za tohle kdysi dávno zabila, která by mu proměnila krev jediným dotekem v led, mi zasyčela v hrudi. Mé vlastní Vnitrozemí vyschlo, odteklo, bylo téměř pryč. Možná žilo tam, kde by sídlila má duše, kdybych byla opravdový člověk. Teď jsem nebyla ani jedno, ani Vnitrozemí, ani člověk, a jeho tvář přitisknutá na mou mi bránila dýchat.

Pak jsem náhle lapala po dechu a on vřískal a všude, kde se před chvílí jeho kůže tiskla na mou, jsem byla pokrytá chladnoucím potem. Asi vteřinu jsem byla zmatená, než mi došlo, na co jsem se dívala: Sofie ho ze mě za vlasy strhla a práskla jím o zem. Ušetřila mu dva účinné a dobře mířené kopance, zatímco jeho kámoši vykřikli *ty krásó!* a nečinně stáli opodál. Po celou dobu jí v koutku úst visela cigareta, jako kdyby jí nestál ani za to, aby ji zahodila.

Nakonec mu na krk přitiskla špinavou tenisku. Musela na ni pořádně tlačit, protože i když něco sípěl,

nebylo mu rozumět. Když se jí pokusil za nohu strhnout k zemi, odstoupila a znovu ho nakopla. Pak se sklonila a pohlédla mu do tváře.

„Zemřeš dřív, než ti bude třicet,“ prohlásila a vydechla mu kouř do očí. Neřekla to se záští, jen tak mimochodem. „Bude to nehoda. Aspoň to bude rychlý, jestli ti tohle pomůže.“

Kamarádi mu konečně pomohli, hulákali na Sofii, že je vadná a ještě horší věci, ale dávali pozor, aby se k ní moc nepřiblížili.

„Co?“ opakoval ten kluk stále dokola, obličej opanovaný strachem. „Co to říkáš? Proč mi něco takového říkáš?“

Neodpověděla, jen sledovala, jak se chvatně sbírají a při úprku na ni přes ramena házejí urážky.

Když zmizeli, obrátila se ke mně.

„S tím debilem, to byla tvoje první pusa?“

Možná. Tak trochu. Aspoň v této verzi mého života. Bylo to moc zamotané, tak jsem jen přikývla.

Poklekla na zem vedle mě, ruce mi položila na ramena a přitiskla své rty na mé. Chutnala po kouři a cukru a pod tím vším probíjel elektricky zelený proud, který musel být poslední stopou Vnitrozemí nebo alespoň to, co jí i nadále umožňovalo na někoho pohlédnout a vědět věci, které by vědět neměla. Jako kdy a jak zemřou.

„Tak,“ odtáhla se. „Zapomeň na něj. Tohle byl tvůj první polibek.“

Na tohle ráda vzpomínám, když myslím na Sofii Sněžnou. Ten drobný, soucitný důkaz, že ne vše, co vnitrozemští dělali, mělo za cíl ničit. Jenomže do tohoto světa nepatřili, a tak to prostě bylo. Vytvářeli sice jen malé praskliny, ale praskliny dokážou město srovnat se zemí.

A pokud sem nepatřili oni, já také ne. Byli jsme dravci vypuštění do světa, který neměl sílu nad námi zvítězit. Dokud se z nás jedno léto nestala kořist.

Den poté, co zemřela Cestovatelka Hansa, jsem seděla v tíživě vlhkém sále v Brooklynu a dusila se v polyesterovém taláru.

Sofie nastoupila na střední spolu se mnou, ale k maturitě se nedostala. Stěží vydržela měsíc. Ohledně toho, proč ji konečně vykopli, kolovaly protichůdné fámy: drobné krádeže, méně drobný vandalismus, poměr s učitelem. Její děsivá sebedůvěra, výsledek prastarého mozku a horoucí touhy po smrti zabalené do podoby náctileté dívky.

To byly asi tak ty hlavní, ale do určité míry byly všechny pravdivé. Kdyby nebylo Elly, možná bych odešla se Sofií. Má matka zářila pýchou, že její dcera bude mít středoškolský diplom.

Prošla jsem s odřenyma ušima, nahradila si pár hodin těláku a v hlavní kanceláři si vyzvedla naškrobený

modrý talár, který šustil jako plesové šaty a padl mi, jako kdybych ho nosila denně.

Bylo úmorně horké nedělní červnové odpoledne a já kráčela přes pódium k řediteli a jeho stohu falešných diplomů, protože originály nám měly přijít poštou. Když jsem se k němu blížila, vzdmul se ve mně strašně divný pocit: hrdost. Dokázala jsem to. Něco jsem dokázala. Vyrvala jsem se začarované pohádkové smyčce, začala makat a dosáhla něčeho, co pro mě vůbec nebylo určeno. Zamžourala jsem přes sál a hledala Ellu oblečenou do černých šatů na párty a šněrovacích vysokých bot, pro tohle roční období dokonale nevhodných.

Našla jsem ji skoro až vzadu, prsty v puse připravené k hvízdnutí. Zvedla jsem ruku, abych jí poslala vzdušný polibek, jenže pak jsem si všimla ženy, která seděla přímo za ní. Tak blízko, že by se mohla jen lehce nahnout a už by se Elly dotkla.

Měla vlasy barvy čerstvě prolité krve a pohled zahalený kruhy kouřových slunečních brýlí z pouličního stánku. Usmála se, když si všimla, že se na ni dívám, a naklonila se dopředu, až se bradou skoro otřela mé matce o rameno. Pak zvedla prst a pokynula jím. *Pocem.*

Vzduch v sále nabobtnal, když se obě poloviny mého života setkaly a navzájem se odpuzovaly jako dva obrácené magnety. Nohy mě najednou neposlouchaly a cestou zpět ke své židli jsem škobrtla. Jen co jsem

dosedla, otočila jsem se, ale přes moře maturitních čapek jsem nic neviděla.

Ta žena pocházela z Vnitrozemí. Jmenovala se Dafne a právě kvůli ní jsem se poslední měsíce držela stranou všech bývalých Příběhů.

Z myšlenek mě vytrhnul potlesk. Ceremoniál skončil a mí spolužáci se smáli a křičeli, jako kdybychom dokázali něco smysluplného. Ještě před chvílí jsem s nimi byla zajedno.

Jen co mě pustili, běžela jsem do hlavní haly najít Ellu. Zářivě se na mě smála za pugétem modrých ibišků.

„Nazdar,“ řekla, když jsem ji popadla a pevně objala.

„Ahoj. Je všechno dobrý?“

„Dobrá? Všechno je úžasný!“

Odtáhla se, ale nepustila mě. I když jsem si nechala narůst vlasy a obarvila se na tmavo, vůbec jsme si nebyly podobné. Vtipný, jak se některý věci dají ignorovat, když je nechcete vidět.

„Tak co uděláme?“ Zněla skoro radostí bez sebe. „Já mám šaty, ty máš – co máš pod tím hábitem?“

„Ale. Všechno mám v prádle.“

Zatvářila se. „Ať to znamená, co chce, já mám na sobě šaty a chci toho využít. Vyber si nějaký nóbl podnik a půjdeme na oběd. Dáme si zmrzku!“

Měla jsem jít. Měla jsem nahodit úsměv a nechat mamku, ať mě vezme na pohár a oslavíme spolu den, o kterém jsme si ani jedna nemyslely, že někdy přijde.

Ale nemohla jsem. Protože tu byla Dafne. Přišla až na dosah ruky. Potřeba vědět, co ode mě chce, mě bodala jako tříška zarytá pod kůži.

„Co spíš zítra?“ vyhrkla jsem a přes její rameno projížděla pohledem místnost. Když jí úsměv povadl, rychle jsem pokračovala. „Dnes mám práci. Zapomněla jsem ti to říct. Takže zítra?“

„Okej.“ Přes výraz, který mi jasně dal najevo, že ví, že kecám, nasadila úsměv a vtáhla mě do dalšího objetí.

„Dík, žes přišla,“ zamumlala jsem.

Jemně mnou zatřásla. „Jsem tvoje matka. Neděkuj mi, že tu jsem. Jen přijď po práci domů, jo? Dnes si objednáme něco fakt dobrýho.“

Na tváře mi přiložila své chladné ruce a pak se rázně otočila a proplula davem, aniž by se ohlédla zpět. To byla taky novinka: když cítila, že na mně začíná příliš lpět, rychle to utnula. Pokaždé to ve mně zanechalo pocit, jako by mi někdo něco sebral, a přála jsem si, abych ji objímala déle. Přála jsem si, abych nelhala, abychom byly na cestě na nóbl oběd. Ale já jsem lhala a my nikam nešly, takže jakmile zmizela, zamířila jsem k východu taky.

Myslela jsem, že na mě bude Dafne čekat, ale nikde jsem ji neviděla. Chodník se hemžil rodinami, sourozenci se kočkovali, mámy měly rty namalované letními odstíny a tátové v khaki kalhotách hleděli do mobilů. Prosmýkla jsem se kolem nich jako přízrak. Když jsem míjela koš, setřásla jsem talár a vyhodila jej.

Obloha byla jemná a visela nízko při zemi, až jste si i venku připadali, že jste někde vevnitř. A ve vzduchu visel takový zvláštní pocit *očekávání*. Jako kdyby část města, v níž jsem se pohybovala, byla myš, nad kterou se vznášela kočičí pracka.

Teď to bylo všechno jiné, připomínala jsem si. Naše životy se změnily. Kdyby tomu tak ale nebylo, pojmenovala bych ten pocit jinak: blížící se smůla.

Tuhle historku nerada vyprávím.

Začalo to jeden škaredý den minulé jaro, mrazivý a vražedně jasný. Na setkání Vnitrozemských jsem přišla pozdě, čerstvě umyté vlasy mi zmrzly v jednotlivých pramenech. Když jsem prvně objevila týdenní setkání vystěhovaných bývalých Příběhů, která se konala na Avenue A v prvním patře věšteckého krámků, myslela jsem, že jsem zachráněna. Před osaměním z jedinečnosti. Před pocitem, že jsem tím nejpodivnějším stvořením, které znám. A setkání mě opravdu zachránila. Ale taky mi docela zavařila. Kvůli nim jsem se nesnažila pořádně stát se konečně normální. Byla jsem k sobě strašně shovívavá, žila jsem v přesvědčení, že ode mě nikdo nemůže očekávat zázraky, když jsem byla stvořená pro život v pohádce a najednou se snažím protlouct životem bez magie.

Zvykla jsem si na společnost té změti podivínských bývalých Příběhů. I ti, které jsem nemohla vystát, mi dodávali pocit klidu, asi jako staré tapety nebo

klevetění u kafe. Ale toho dne stála v čele shromáždění žena, kterou jsem nikdy předtím neviděla. Byla krásná, jako kdyby ji namaloval Egon Schiele: měla tmavé rty a kůži papírově bílou, dokonalá záplava princeznovských vlasů jí po zádech stékala jako hladká rudá tempera. Seděla na vysoké stoličce s koleny vytaženými k hrudi a vyhrnutými rukávy a právě hovořila. Její mluva proměnila ospalou atmosféru v pokoji v něco elektrizujícího.

„Jsme tu vetřelci,“ řekla. „A vždycky tady vetřelci budeme.“

Vevnitř bylo znatelně tepleji než venku a já se propotila všemi vrstvami svého oblečení. Snažila jsem se zrovna shodit kabát a zároveň nepřevrhnout kelímek kávy, ale ze zápalu v jejích slovech mě zamrazilo.

„Tenhle svět je šedivé místo. Místo nicotných a rozdrolených životů. Neorganizované. Ohavné. Chaotické.“ Pěstí udeřila do kolene. „Ale my? My planeme. Planeme v něm jako rudá stuha.“

Její hlas byl jako droga. Hustý jako mlha a třel se o uši jako kočka. Všichni se nakláněli blíž, nahřívali si dlaně v jejím žáru. I já, i mě polapila. Nerada na to vzpomínám.

Pohlédla na chlapce, co jí seděl u nohou. Nikdy jsem ho neslyšela promluvit. Vždy měl skloněnou hlavu a neustále němě pohyboval rty. Hádala jsem, že většina jeho mysli byla stále zachycena někde v jeho rozbitém příběhu.

„Co jsi byl?“ zeptala se ho. „Ve Vnitrozemí, čím jsi byl?“

Neviděla jsem mu do tváře, ale v pozvednutí ramen jsem spatřila paniku. „Byl jsem princ. Čarodějnice mě stvořila z pampelišek a krve, aby ošálila princeznu.“ Rozhlédl se kolem. „Někdy stále cítím na kůži vnitrozemské slunce. Slyším hmyz, jak šeptá v hlíně. Nechápu, proč jsem stále chlapec.“

Žena se na něj podívala s nesmírným západem. „Nejsi. Skrz naskrz jsi magický. My všichni jsme. Buďte na to hrdí.“

Pohlédla za něj, přímo na mě.

„Nejsme stejní jako stvoření, která se zrodila z tohoto světa. Není nám určeno se pro ně *ponižovat*. Žít lidský život znamená zapomenout, kdo jsme. Zapomenout, kdo jsme, znamená stát se sami sobě nepřítelem. A jeden druhému.“

„Ty,“ ukázala na muže ve staromódním ručně pleteném svetru. „Vstaň.“

Pomalů se zvedl, v botách se skvrnami od mrazu se chvěl a mně poskočilo srdce.

Věc se měla tak, že tato setkání se nepořádala jen pro bývalé Příběhy. Byla pro všechny, co po odchodu z Vnitrozemí bezcílně pluli světem. Pro lidi z *tohoto* světa, kteří našli vlastní cestu tam a zase ven. Od nás se lišili, ale i tak je s námi něco pojilo. Muž ve svetru s vločkovým vzorem byl jedním z nich. Ne z Vnitrozemí, ale člověk.

„Já se nesnažím...“ zakoktal. „Nejsem tu, abych –“
„Pššš.“ Žena si přitiskla prst k nalíčeným rtům a usmála se. „Kráčíš po úzké stezce. A lesy se hemží vlky. A ti mají ostré zuby. A už tak dlouho jsme se do nikoho nezakousli.“

Zavřela oči. „Chci žít ve světě vlků. Až zase otevřu oči, nevidím jedinou ovečku.“

Vločkový svetr popadl kabát a prchnul. Dvojice náctiletých dívek s černou rtěnkou ho ruku v ruce následovala a s nimi i muž s dredy pod pomačkaným kloboukem. Stará žena v kovových obroučkách se loukala za nimi a její tempo nám dalo jasně najevo, co si o tom myslí.

Cítila jsem, jak půlka mě samé odchází s nimi. Ta část, která se ze zlých snů probouzela s pohledem na svou matku vedle sebe. Ta část, co se zabořila do srdce pohádkové země, jen aby mámu znovu našla, když se ji Vnitrozemí pokusilo ode mě odtrhnout. Ale nepohnula jsem se. Čekala jsem, co bude dál.

Když lidé odešli, žena jako mrkací panenka otevřela oči. V úsměvu se jí zableskly zuby jako jehly.

„Zdravím, vlci.“

Krátce nato se shromáždění rozpadlo, všichni byli k prasknutí plní zadržované energie. Štvalo mě, jak se tvářili namyšleně a samolibě, jako by právě vyhráli válku. Snažila jsem se proklouznout ven, aniž bych s někým mluvila, ale ta nová žena mě chytila u schodiště.

„Ty jsi Alice, že?“

Zblízka byla ještě úchvatnější. Oči měla stříbřitě modré jako mělká voda, stejné jako měla Přadlena. Nejedem bývalý Příběh měl takové oči.

„Pěkný představení,“ řekla jsem. „Dost dramatický. Ty kecy o vlčích, to sis vymyslela jen tak spatra?“

Mírně nakrčila nos, jako kdybychom se jen tak škád-lily. „Slyšela jsem o tobě. Dívka s ledem. Ta, která nás osvobodila.“

Řekla to tak lstivě, že jsem si nebyla jistá, jak to my-slela. Ano, byla jsem první, kdo unikl z Vnitrozemí. Jak jsem se dozvěděla, můj únik zanechal v tkanině Vnitrozemí oko, kterým pak prolezly další Příběhy. Ne že by mi někdo poděkoval.

„Správně. Rádo se stalo.“ Chystala jsem se kolem ní prosmýknout.

„Je pravda, že žiješ s nějakou ženou?“

Zastavila jsem se. Z hlasu se jí vytratilo něco z toho hypnotického šumu. Uvědomila jsem si, že to dokázala ovládat, jak se jí chtělo.

„V Brooklynu, že? Pěkný byt v druhém patře? Líbí se mi. Hlavně ty modré záclony v její ložnici.“

Popadla jsem ji za paži. Zčásti abych ji zadržela na místě, zčásti abych zachovala rovnováhu. „O co ti jde?“

Podívala se na mou ruku a pak do mých očí.

„Je všechen pryč, že? Ten led?“ Ta podlá lehkost jí zmizela z hlasu. Pozorovala mě jakoby s odporem a mluvila dost nahlas, aby ji ostatní dobře slyšeli.

„Řekla jsem, že tu nechci vidět ovečky.“

Později jsem se dozvěděla, že se jmenuje Dafne. Byla poslední, kdo z Vnitrozemí odešel. Ta, která upevnila naše řady a jako tajfun rozmetla všechny pokusy o asimilaci. Podle toho, co mi řekla Sofie, je měla všechny do týdne omotané kolem prstu. Řekla bych, že i Sofii, i když ta mi toho moc neprozradila.

Nezůstala jsem tam s nimi. Až do maturity jsem Dafne osobně znovu nespatriła, ale někdy mě navštívila ve snech. Jedné noci jsem se probudila, lapala po dechu a hrudník jsem měla jako rozdrčený a sevřený, jako kdyby mi na něm seděl ďábel. Mohla bych přísahat, že jsem ji viděla u postele, špičaté zuby a rudé vlasy lesknoucí se v pouličním světle. Ale když jsem zapnula lampu, nic tam nebylo.

Nakonec byly Dafniny výhrůžky k něčemu dobré: donutily mě udělat to, co jsem měla udělat už dávno. Nadobro jsem se vzdala Vnitrozemí a rozhodla jsem se žít zcela lidský život.

Bylo půl dvanácté v neděli ráno. Pokud na mě Dafne nečekala, věděla jsem, kde ji najít: zašitou v dusnu věšteckého krámku spolu se Sofií a ostatními. Dnes se pořádala schůze.

V žaludku mě bodlo, když jsem se poprvé za několik měsíců blížila k budově, kde se scházeli. Byl to cihlový dům se zamlženými skleněnými dveřmi, nápisem, který lákal na čtení z ruky, a schodištěm vzadu. Ale

vše, co jsem viděla, když jsem přišla blíž, byla Dafne. S překříženýma nohama se opírala o cihlovou zeď, oči ukryté za kruhy kouřových slunečních brýlí. Když mě viděla přicházet, gestem mi naznačila, ať si pospíším.

„Nazdar,“ řekla tím chraplavým, prohaným hlasem. „Dlouho jsme se neviděly.“

Pomaloučku jsem se přiblížila, až jsem se zastavila jen pár dlažebních kostek od ní. „Co chceš?“

„Chci se usmířit,“ řekla. „Myslím, žeš mě špatně pochopila.“

„Jsem si vcelku jistá, že jsem tě pochopila správně. Řekni mi, co doopravdy chceš.“

„Pěkný ceremoniál. Ella musí být fakt pyšná.“

To moje temno, co žilo pod mou hrudní kostí, sebou trhlo. „Neber si mou matku do huby. Jestli ode mě něco chceš, cokoli, už ji nikdy nezmiňuj. Nepřibližuj se k ní. Nikdy. Jasný?“

Rychlostí blesku mě popadla za ruku. Jednou ji stiskla a pak upustila. Myslím, že mě zkoušela. Mělo mi být fuk, co si myslela, ale na okamžik jsem si přála, abych stále byla tím, čím jsem bývala dřív: plná ledu až po špičky nehtů a připravená ji v něm pohřbít.

„Kdybys byla *moje* dcera,“ řekla, „jako první bych tě naučila tohle: neprozrazuj nikomu, kam tě uhodit, aby tě to bolelo co nejvíc.“

Cítila jsem, jak mi hoří tváře. „Do hajzlu, vždyť jsi *vyhrála*. Zahnalas mě, já zůstala stranou. Proč se se mnou stále otravuješ?“

Nadzvedla si obroučky a zajala mě v oslepujících reflektorech svého pohledu. „Ale zlatíčko. Proč si myslíš, že mě otravuje mít o tebe starost?“

Muž, který kolem nás procházel, zpomalil, aby se mohl ohlédnout za Dafne a vynadívat se. S obroučkami stále nadzvednutými se na něj sladce usmála a sloupila si ze zubů horní fazetu, čímž odkryla dvě řady zapilovaných žraločích zubů.

„Dobry bože!“ vyhrknul muž a málem zakopl přes domovní schůdky, než se sprintem vydal pryč.

Dafne si malíčkem nasadila fazetu zpátky na místo a obrátila pozornost na mě. „Zkusím to znova. Nesnažím se si tě znepřátelit. Chci tě tu, protože vnitrozemská krev je drahocenná, teď víc než kdy předtím. I když si to třeba nemyslíš, jsi jedna z nás. A já potřebuji, abys tu pro *nás* byla tak, jako my jsme tu pro tebe.“

Zírala jsem na ni. Polovina tvorů, co se tu scházeli, by mě probodla za párek v rohlíku. „Odkud se tohle v tobě bere? Proč teď?“

„Nedávno došlo k několika úmrtím.“

„K... úmrtím?“ Řekla to stylem, kterým se obyčejně mluví o počasí.

„Ke třem, co začalo jaro.“

„Kdo zemřel? Jak –“

„Byli zavražděni. Nejprve Lesní princ. Pak Abigail.“

Prince jsem znala od pohledu. Až agresivně pohledný, vlasy jako koňská hříva a urgentně bílé zuby. Ale

Abigail... Cítala jsem se hrozně, ale nedokázala jsem k tomu jménu přiřadit obličej.

„Třetí byla Cestovatelka Hansa.“

Škubla jsem sebou. Hansu jsem potkala ve Vnitrozemí. Věděla jsem, že žije v New Yorku se dvěma staršími bývalými Příběhy a chodí do soukromé školy v manhattanské čtvrti Lower East Side. Zpráva mě šokovala natolik, až jsem zapomněla, s kým mluvím. „Ale Hansa je ještě dítě. Má opravdovou – měla tu šanci. Kdo by ublížil Hanse?“

„Co na tom záleží, jestli byla dítě?“

„To je strašný,“ zašeptala jsem. Když jsem Hansu potkala v lese Na půl cesty, byla jen malá holčička. Vnučka luny. „Jak se to stalo? Jak zemřeli?“

Pod modří Dafniných očí se pohnuly stíny. Dívat se do nich příliš dlouho bylo jako hledět do kalné vody. „Smrt je smrt.“

„To má znamenat co?“

Ignorovala mě jako císařovna se obrátila ke dveřím. „Teď to víš. A teď je mezi námi mír. Pojd' už, pojd' za svým lidem.“

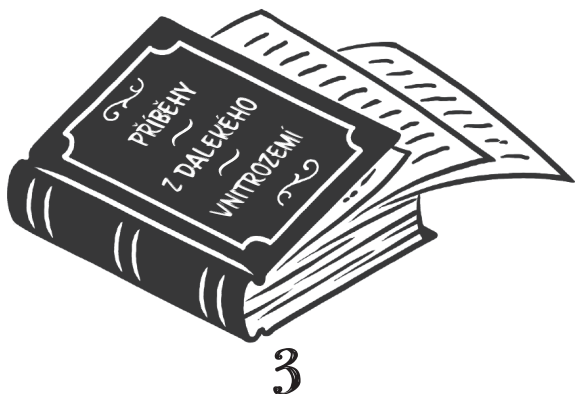
Pohlédla jsem skrze sklo na schodiště pokryté vodními skvrnami, které mizelo do stínů prvního patra. Touha tak znatelná jako žízeň mě hnala pryč.

„Díky, žes mi to řekla. Ale teď nemůžu. Dneska pracuju.“ Podruhé v jednom dni jsem zkusila stejnou lež.

„Ne, nepracuješ.“ Otevřela dveře. „Poslední směnu jsi měla ve čtvrtek a další máš zítra. Ale dnes nepracuješ.“

Nedokázala bych říct, jak jsem se musela tvářit, když se ohlédla, aby se na mě usmála.

„O své lidi se starám, i ty marnotratné. Ničeho se neboj, princezno. Vždycky tě sleduju.“

Následovala jsem ji nahoru. Co mi zbývalo?

Utéct. Skryt se. Mé myšlenky ovládla letargie.

Od nich nikam utéct nedokážu.

Ta slova přišla nečekaně jako prudké uvědomění, které mi hučelo v žilách. Vešla jsem do věšteckého krámků, kde to vonělo čajem, a nervozitou se mi dělalo zle.

Když jsem sem chodívala každý týden, rychle jsem zjistila, komu se vyhýbat. Hrůzu mi nenaháněli ti až po uši pokrytí tetováním, co si házeli nožem přes klouby prstů jako ve špatném vězeňském filmu. Děsil mě ten muž s milým pohledem v obleku šitém na míru, ve vousech měl ten nejjemnější náznak modře. Ten chlapec s přitaveným úsměvem, o nic vyšší než já. Ta žena s vlasy barvy ocele, která šeptem tvrdila, že má přímý kontakt na Přadlenu a že ta nás každým dnem už pustí zpět.

Sevřelo se mi srdce, když jsem spatřila Sofii, jak sedí s překříženýma nohama vzadu na okenní sedačce vedle kluka s nejhezčími rty, co jsem kdy viděla. Od jara jsem jako její kamarádka stála za houby: vzdát se Vnitrozemí znamenalo, že jsem se stáhla stranou i od Sofie. Být znovu tady po tolika měsících mi připadalo úplně stejné jako tehdy, ale zároveň jiné. Vzduch se chvěl elektrickým nábojem, těla sebou šila jako dobytek před bouřkou. Hlavy skloněné, ústa šeptající zblízka do uší.

Dívali se na mě. Bez zájmu nebo podezřívavě. Nemyšlela jsem si, že si to jen představuju. Když jsem došla k Sofii, vyrazilo jí to dech.

„Co tu sakra děláš?“ zamumlala.

Překvapením jsem zamrkala. „Taky tě zdravím.“

Její tvrdý pohled se nezměnil, ale provlékla mi svou paži pod loktem.

„Co je to s nimi všemi?“ zeptala jsem se tiše. „Co jsem provedla?“

„Většina věcí s tebou nemá co dělat.“

Po rozhovoru s Dafne jsem se cítila nejistě, ale teď mi začal po zádech běhat mráz. „Slyšela jsi o těch úmrtích?“

„Později.“ To slovo vyplivla jako střelu.

Nic jiného jsem z ní už dostat nemohla. Pohlédla jsem do přední části pokoje, kde se muž něco po čtyřicítce ujal slova. Hansa asi byla na programu první a teď se zbytek shromáždění měl odehrát jako vždycky, jako v každé podpůrné skupině.

Muže vpředu jsem neznala, ale na pohled jsem pochopila, že patří k těm skutečně děsivým. Byl dokonalým ztělesněním noční můry: jako muž v postranní uličce, co se sklání nad vaším tělem. V místnosti bylo vedro, ale on měl i tak na sobě dlouhého a špinavého kulicha a montérky, které mu byly příliš velké.

„A tak jsem skončil zase tady,“ zrovna říkal. „Další ženská – vždycky je to nějaká zatracená ženská. Začne být těžký to skrývat. Pokaždý když mě k tomu některá donutí, musím jít dál a začít znovu. Chci žít na nějakém menším místě, kde můžu být sám. Jako jsem byl doma. Jenom já a nějaká žena, když zrovna chci. Ale tady jsou jiný, všechno je tu jiný a pokaždý to musím skrývat.“

Rozhlédla jsem se po pokoji. Skoro všichni stáli zády ke mně a sledovali ho. Tváře, do nichž jsem viděla, si svá tajemství střežily.

„Tak jsem si řekl, že se vrátím,“ pokračoval. „Na místo, kde si nikdo nikoho nevšímá. Ženský jsou tu ještě horší, ale je snadnější se jich zbavit, když je dokonáno. Méně starostí. Nemusím odejít, můžu zůstat na jednom místě.“

Kdybych chtěla, mohla jsem jeho slova chápat jinak. Ale byla jsem žena z Vnitrozemí, co naslouchala muži z Vnitrozemí. Rozuměla jsem, že ublížil několika ženám a že pokud bude moct, bude ubližovat dál. Když jsem se obrátila na Dafne, její pohled byl klidný. Vyrovnaný. Nepoznali byste, co zrovna poslouchá.

„Jsem rád, že jsem zpátky,“ řekl, přesunul váhu z jedné nohy na druhou a obličej mu prořízl ohavný úsměv. „Jsou tady pěkný, to se jim musí nechat. A tady je to trochu jako doma, v tomhle pokoji.“

Nikdo nezatleskal ani nic neřekl, ale on i tak smeknul čapku a mírně se uklonil. Když se ohnul, přes čelo mu přepadly prameny špinavých rezavých vlasů.

A já znovu zcela jasně pocítila hnilobu jeho úst ve Vnitrozemí. Chuť smrti a nenávisti a zatuchlinu jeho posledního jídla.

Zнала jsem toho muže, protože jeho příběh byl i můj vlastní.

Ten příběh se jmenoval Tři Alice. Prožívala jsem ho znovu a znovu, protože Vnitrozemí fungovalo na základě vypravování příběhů. Před desetiletími ho písemně zaznamenala mámina matka, Althea Proserpinová, a uzavřela ho do stránek knihy, kterou nazvala *Příběhy z dalekého Vnitrozemí*. V tom příběhu jsem byla princezna a on nápadník, který získal mou ruku. Vyhrál mě za ženu, služku nebo hůř. V našem příběhu jsem ho zabila dřív, než jsem mohla zjistit, k čemu jsem mu měla sloužit. Polibkem jsem mu do žil vlila led. Víc jsem už nevěděla, protože někdo si usmyslel mě za každou cenu vysvobodit z mého příběhu.

Ale v *tomto* světě, mimo zborčené hranice místa, které mě vázalo k tomu násilníkovi, jsem utekla. Krčila jsem se, aby mě nespatriil, a prorvala se davem svého

lidu. Kolem Dafne, která mi věnovala ostrý pohled, a pak s dusotem dolů po schodech a na ulici.

Nízká šedá nebesa se konečně protrhla. Mraky sklouzly jeden z druhého jako promočený papír a spustily vytrvalý déšť. Běžela jsem, dokud jsem se nedostala na chodník. Možná na mě kapky vody měly působit očištně, ale lepily se na mě a byly teplé jako jazýčky, teplé jako krev. Zastavila jsem se pod zelenou markýzou večerky a snažila se dát dohromady.

Za tenhle život jsem *bojovala*. Obyčejný, nudný život. Při svém boji jsem byla uvězněna, zlomila své matce srdce, rozervala vesmírné zdi, abych ten život získala. Nenáviděla jsem je za to, že mi připomínali, jak křehká je moje verze normálu. Dafne. Ten strašný muž. Ten, kdo zabil chudinku Hansu.

Co když ji zabil ten člověk z mého příběhu? Připadalo mi to možné. V tomhle světě jsem předtím potkala jen jednu postavu ze svého příběhu: mladšího a hodnějšího bratra toho strašného muže. Jednou když mi bylo šest a on mě nalákal do ukradeného auta, a pak když mi bylo sedmnáct. Ale od té doby jsem ho neviděla. Ne všichni z nás z Vnitrozemí odešli, když se můj roztráštěný příběh rozsypal jako domino a zvrátil celý svět nakřivo. Když jsem se dostala ven – když mi někdo, kdo dávno zmizel, pomohl uprchnout –, příběhy se rozpadaly rychleji, než Přádlena stačila příst. Nejprve jsem se domnívala, že Vnitrozemí zmizelo nadobro, ale zjistila jsem, že stále existovalo, krvácelo

jako rozseknuté kouzelné jablko, z něžž kape šťáva. Jen dveře byly teď zavřené.

Stála jsem u chladicího boxu plného nařezaných melounů zasazených do ledu jako ústřice. Ve vzduchu jsem cítila déšť, výfukové plyny a řezané tulipány. Zavřela jsem oči, abych si vybavila jeho obličej: obličej chlapce, který mi pomohl se osvobodit.

Když mi to tu připadalo příliš vroucí a jasné, příliš uspěchané, příliš vzteklé, příliš promrzlé elektrickými světly, myslala jsem na Elleryho Finche a jeho cesty jinými světy. Nacházel je za ukrytými dveřmi, pod kloboučky žaludů i v lodních kufrech. Bylo tam pěkně, v tom snu. Dřív jsem si nedovolila na něj myslet, ale poslední dobou jsem si říkala, že to ničemu neublíží. Je to lepší než meditační aplikace.

Když jsem se uklidnila, když jsem se obrnila proti trojici nedávných úmrtí a proti násilí ve slovech toho muže, vykročila jsem zas. Když jsem si byla jistá, že mě nikdo nesleduje, vešla jsem do metra.

A přemýšlela jsem. Přemýšlela jsem, co to o mně vypovídalo, že jsem utekla od toho muže na schůzi, když jsem ho předtím ve Vnitrozemí zabila.

4

Ella nebyla doma, když jsem přišla. Klimatizace se rozbila a Ella trvala na tom, že ji opraví, takže se u převrácené okenní jednotky válela změt nářadí a vzduch byl tak horký, že se skoro vlnil. Stála jsem před lednicí a v promočeném oblečení jedla zbytek pizzy, přičemž jsem se ovívala dveřmi od mrazáku. Pustila jsem se do zmrzliny přímo z vaničky a v té chvíli mě něco přimělo zastavit se: z bytu se ozvalo zaskřípění. Zvuk chodidla opatrně přitisknutého na staré parkety.

Odložila jsem zmrzlinu stranou. Lednice za mnou zachraptěla a vydechla. Venku drozdec napodoboval vyzvánění telefonu. A v bytě se ozvalo další zavržení.

Dech se mi přepnul z automatického na manuál. Prošla jsem chodbou a nahlížela do ticha pokojů. Mého, Ellina, do naší koupelny o velikosti vraního hnízda.

„Haló?“

Můj hlas dopadl do ticha jako oblázek a mně došlo, že jsem sama. Jen vyděšený blboun v prázdném bytě, s vidinami návratu něčeho, co jsem vždy očekávala: smůly.

V koupelně jsem si opláchla obličej, vodu si cákala do očí a do úst, abych smyla chuť zmrzliny. Srdce mi bilo jako buben bez rytmu. Voda mi stékala z obličeje, když jsem se napřímila a v zrcadle za sebou spatřila tvář.

Spatřila jsem modř, bělobu, černě a bledý záblesk zubů. Zastavil se mi dech a nenadechla jsem se, dokud jsem vetřelce nepřirazila ke zdi koupelny, mé ruce kolem jeho krku jako motýlí křídla.

Kolem Ellina krku. Její modré oči a černé vlasy. Pihy od sluníčka rozsypané po obličeji jako perly. Stalo se to tak rychle, že se stačila leknout, až když jsem už couvala.

Zíraly jsme jedna na druhou. Otevřeným oknem jsem zaslechla psí štěkot a pronikavý dětský vřískot.

„Připlížila jsem se,“ řekla. „Vyděsila jsem tě.“

Obě jsme kývly hlavou jako dva metronomy. „Promiň,“ řekla jsem, pak jsem si odkašlala a zkusila to znovu. „Omlouvám se. Nevěděla jsem, že to jsi ty.“

Vycouvala z koupelny, jako kdyby se ke mně nechtěla obrátit zády. „Jsi zpátky brzo. Takže jsi nakonec pracovat nemusela?“

Chvilku mi trvalo, než jsem si vzpomněla. Než mi došlo, o čem mluví. „Nemusela,“ odpověděla jsem. „Spletla jsem se.“

Prokousaly jsme se večerí, prázdnými řečmi o maturitě a o Elliných kolezích v neziskovce. U jídla nám hrála jedna z našich starých kazet do autorádia. K narozeninám jsem jí dala retro balíček audiokazet, aby si mohla přehrávat hudbu, kterou ráda poslouchala na cestách: PJ Harvey a Sleater-Kinney, Bikini Kill a skupiny se jmény jako názvy vzorků barev – Smog, Asfalt, Gabardén. Seděly jsme u stolu dost dlouho, abychom mohly předstírat, že se ta záležitost v koupelně vůbec nestala. Kytky, co mi věnovala k maturitě, dala Ella do sklenice od okurek. Políbila jsem ji na tvář a okatě jsem si je odnesla do pokoje, aby to viděla.

Snažila jsem se pohroužit do záhad *Honu na ovci*, ale očima jsem stále sklouzávala ke dveřím nebo oknu. Kolem půlnoci utichlo Ellino rádio. V jednu jsem konečně vstala; přinutilo mě svědění hluboko pod kůží.

Kradla jsem se domem jako zloděj. Ella v posteli pokojně oddechovala a vstupní dveře byly dobře zamčené. Za sprchovým závěsem se nikdo neskrýval a zrovna tak nikdo nebyl ve stínech za pohovkou. Někde tam venku byla Hansa stále mrtvá a ten hrozný chlap z mého příběhu žil, protože žádný svět nikdy nedokázal najít tu správnou rovnováhu.

Ve světle, které propůjčovaly pouliční lampy, jsem si v kuchyni uvařila kávu, osladila ji medem a zchladila